

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní JUDr. Petrou Venclovou, Ph.D., v právní věci **žalobce: M.K., nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, 147 00, proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje, se sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 6. 2014, č.j. KrÚ 41307/2014/ODSH/14,**

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalobce n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení a žalovanému se toto právo **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení předmětu řízení:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hlinsko (dále „správní orgán prvního stupně“) ze dne 21. 2. 2014, č.j. Hl-3146/2014/ODP, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f), bod 2) zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o

silničním provozu“), čehož se měl dopustit tím, že dne 11. 8. 2013 v 15:28 hodin jako řidič motorového vozidla tov. zn. VW, reg. zn. vozidla „X“ **„na pozemní komunikaci, silnici I/34, ulice Poličská v obci Hlinsko“** překročil nejvyšší dovolenou rychlost 50km/h, neboť mu byla policistou naměřena rychlost jízdy 72 km/h (po odečtení možné odchylky). Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 3 800,- Kč a povinnost paušální náhrady nákladů řízení ve výši 1.000,-Kč.

Žalobce napadl žalované rozhodnutí včasnou žalobou (§ 72 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“).

Žalobní body:

Žalobce tvrdí nezákonnost napadeného rozhodnutí pro neurčitost a nepřezkoumatelnost, což zdůvodňuje tím, že „skutek, z jehož spáchání byl žalobce uznán vinným, neobsahuje dostatečné určení místa spáchání protiprávního jednání.“ Žalobce argumentuje na podporu svého tvrzení tím, že ulice Poličská měří 586 m, tedy vymezení použité ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzené žalovaným považuje za nedostatečné. Žalobce tvrdí, že stále neví, kde mělo ke spáchání skutku dojít, tudíž se nemohl efektivně hájit.

Žalobce namítá porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 6 odst. 1 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a ústavně zaručeného práva na právní pomoc. Žalobce totiž namítá, že ve výzvě k odstranění vad odvolání nebylo uvedeno slovy zákonodárce podle § 82 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), co přesně musí odvolání obsahovat. To, že zmocněnec žalobce nevěděl, co má odvolání obsahovat, mělo vliv na kvalitu jeho podání. Právní pomoc ze strany správního orgánu tak byla ryze formální.

Žalobce namítá, že nebyl z přestupku řádně obviněn, v čemž spatřuje porušení práva na spravedlivý proces. Na oznámení o přestupku Městské policie Hlinsko ze dne 11. 8. 2013 není podpis žalobce, který by dokazoval, že byl žalobce s oznámením přestupku seznámen. Za takový dokument nepovažuje ani úřední záznam Městské policie Hlinsko ze dne 11. 8. 2013.

Žalobce namítá porušení práva na spravedlivý proces a práva na právní pomoc před orgány veřejné správy od počátku řízení, neboť nebyl poučen o možnosti právního zastoupení. Žalobce je přesvědčen, že uvedené mělo vliv na výsledek přestupkového řízení, tedy že by nebyl v případě právního zastoupení uznán vinným ze spáchání přestupku.

Žalobce namítá porušení práva na spravedlivý proces, jestliže neměl k dispozici návod k obsluze měřicího zařízení, a tudíž není schopen zhodnotit, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze. Žalobce uvedl, že zasahující strážník měl „přirozeně motiv“ považovat svůj postup při měření vozidla za správný, přičemž toto žalobní tvrzení blíže nespecifikoval. Žalobce má za to, že návodem k obsluze měl být proveden důkaz. Odkázal se na rozsudek NSS č.j. 3 As 29/2011 – 56, a to ohledně nutnosti vyjasnit otázku, zda bylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, když NSS v posuzované věci požadoval minimálně výsledky zasahujících policistů, případně doplnění jiných důkazů. Žalobce tvrdí, že

v důsledku absence návodu k obsluze ve správním spise neměl možnost zpochybnit správnost měření rychlosti vozidla.

Žalovaný neakceptoval žádost zmocněnce žalobce a namísto doručování na elektronickou adresu doručoval na adresu jeho trvalého pobytu. Žalobce odmítá nést důsledky případných technických potíží na straně žalovaného při doručování na uvedenou elektronickou adresu a dovozuje, že napadené rozhodnutí bylo doručeno zmocněnci žalobce až při osobním nahlédnutí do správního spisu, t.j. dne 18. 8. 2014, tedy odpovědnost za přestupek podle § 20 odst. 1 přestupkového zákona zanikla dne 11. 8. 2014, neboť v té době nebyla ještě pravomocně skončena (odkaz na rozsudek NSS č.j. 5 As 60/2009-163). V replice pak žalobce doplnil, že pokud správní orgán nehodlá doručovat na elektronickou adresu, měl by tuto okolnost sdělit dotčené osobě.

Z uvedených důvodů navrhl žalobce zrušení žalovaného rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na právním názoru uvedeném v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. K osobě zmocněnce (Ing. M. J.), který doplnil odvolání, uvedl, že vystupuje jako zmocněnec v několika řízeních o přestupcích, kdy podává odvolání, tedy význam ustanovení § 82 odst. 2 správního řádu mu je znám. Přestupkové řízení má za zahájené doručením vydaného příkazu, který byl následně zrušen. Žalobce byl poučen o svých procesních právech včetně práva nechat se zastoupit podle § 33 správního řádu. Zvolení zmocněnci Ing. M. J. a následně P. K. jsou navíc osobami zastupování v přestupkovém řízení znalými. Měření bylo provedeno kalibrovaným měřidlem, postup v souladu s návodem k obsluze potvrdila výpověď zasahujícího policisty. Pokud jde o doručování na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu, na uvedenou adresu nebylo možno z důvodu použití diakritiky doručit, proto bylo rozhodnutí žalovaného doručeno fikcí dne 10. 7. 2014 na adresu trvalého pobytu zmocněnce P.K.. Žalovaný zdůraznil, že podle § 19 odst. 3 správního řádu není na doručování na elektronickou adresu právní nárok. S ohledem na to, že zmocněnec zaslal žádost o zaslání na uvedenou elektronickou adresu z jiné elektronické adresy, jeví se správnímu orgánu uvedení elektronické adresy s diakritikou, tedy s nestandardním formátem, jako účelové.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Ve správním spise je založeno „Oznámení přestupku“ ze dne 16. 8. 2013, v němž je popsán skutkový děj ve shodě s popisem obsaženým ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně uvedení směru jízdy vozidla.

Z „Oznámení podezření ze spáchání přestupku – dokumentace“ ze dne 11. 8. 2013 se podává, že vozidlo reg. zn. 3E6 4172 bylo měřeno rychloměrem TruCAM ser. č. TC001792, měření provedl strž. J. K., naměřená rychlost dosáhla po odpočtu možné odchylky měření 72 km/h, přičemž měření proběhlo v ul. Poličská, sil. I. tř. I/34 v Hlinsku.

Dále je skutek popsán v úředním záznamu ze dne 18. 8. 2013 sepsaném strž. J. K. a strž. O. J. Je zde uvedeno, že řidiči byl ukázán záznam z měření a záznam o certifikaci přístroje.

Ve správním spise je založeno potvrzení o absolvování školení strž. J. K. k obsluze použitého měřicího zařízení LTI 20/20 TruCAM, když výslovně je uvedeno měření rychlosti laserovým měřičem, volba stanoviště, metodika měření, nastavení laserového měřiče, přenos fotografií a videa a obsluha SW TruCAM Image Viewer. V závěru potvrzení je konstatováno, že uvedený strážník městské policie je oprávněn provádět měření.

Ve správním spise je založen rovněž ověřovací list silničního laserového rychloměru, uvedené výrobní číslo souhlasí s výrobním číslem uvedeným na fotodokumentaci jako výstupu z měření (TC001792), s dobou platnosti ověření rychloměru do 15. 4. 2014. Je zde uvedeno, že provedené zkoušky měřidla prokázaly, že předložený silniční rychloměr má požadované metrologické vlastnosti a rychloměr lze používat v souladu s právní úpravou metrologie pro měření rychlosti silničních vozidel při kontrole dodržování maximální povolené rychlosti.

Podle vyjádření Krajského ředitelství Policie Pardubického kraje ze dne 4. 2. 2013 byla Městská policie Hlinsko oprávněna provádět měření v dotčeném úseku – ul. Poličská, Hlinsko, v obou směrech jízdy s tím, že se zde nachází speciální škola, přechod pro chodce a zastávky autobusu. Dle evidenční karty řidičů měl žalobce k datu 20. 8. 2013 dva záznamy o přestupcích.

Ve věci byl vydán dne 29. 8. 2013 příkaz, jímž byl žalobce ze shora uvedeného přestupku uznán vinným a v němž byl poučen o tom, že oznámením příkazu bylo proti němu zahájeno přestupkové řízení a v případě zrušení příkazu v důsledku včasného podání odporu bude v přestupkovém řízení pokračováno. V tomto příkazu byl žalobce dostatečně obeznámen se skutkem, který mu je kladen za vinu, který byl ve výroku příkazu popsán shodně jako ve výroku následně vydaného rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Příkaz byl žalobci doručen dne 9. 9. 2013, což je prokázáno doručenkou založenou ve správním spise.

Žalobce podal proti příkazu včasný odpor. Předvolání obviněného k ústnímu jednání ze dne 22. 10. 2013 obsahuje poučení o možnosti zvolit si zmocněnce podle § 33 správního řádu. Podle protokolu o ústním jednání ze dne 29. 1. 2014 se žalobce ani jeho zmocněnec neodstavil bez řádné omluvy (správní orgán omluvu zmocněnce neuznal za řádnou). Svědék J. K. (zasahující policista) podrobně popsal provedené měření s tím, že výslovně uvedl, že bylo provedeno v souladu s návodem a pokyny pro obsluhu (str. 3 protokolu).

Správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí, jímž žalobce uznal vinným z přestupku, jak již uvedeno shora v tomto rozsudku. V odůvodnění srozumitelně a dle názoru soudu velmi pečlivě vyložil své úvahy a závěr, že důkaz výstupem z měření a svědeckou výpovědí zasahujícího policisty J. K. s ohledem na měření kalibrovaným přístrojem, který byl obsluhován proškoleným strážníkem městské policie, považuje za dostatečně spolehlivé zjištění skutkového stavu věci.

Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketním odvoláním.

Ing. M. J., zmocněnci žalobce, byla doručena výzva k odstranění vad podaného odvolání, v níž byl vyzván k doplnění odvolání podle § 82 odst. 2 správního řádu, bez uvedení textace tohoto zákonného ustanovení. Ve stanovené lhůtě 10 dnů nebylo odvolání doplněno, bylo doplněno až následně novým zmocněncem žalobce P. K., když byla napadána nepřesnost místního vymezení přestupku, která dle zmocněnce žalobce způsobuje nepřezkoumatelnost odvoláním napadeného rozhodnutí. Ve správním spise není obsažena žádost zmocněnce o doručování na elektronickou adresu shora uvedenou, když žalobce ani neupřesnil, o jaké podání by se mělo jednat.

Žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil, přičemž zdůraznil zřetelnost pořízené fotodokumentace včetně umístění záměrného kříže na vozidle žalobce. Skutek má za dostatečně vymezený tak, aby nemohlo dojít k jeho záměně, přičemž odkázal na rozsudek NSS sp. zn. 1 As 22/2012 ze dne 13. 3. 2013.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí po projednání věci a bez provádění důkazů, neboť od návrhu na provedení důkazů právní zástupce žalobce při jednání soudu upustil, přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (s výjimkou stanovenou v § 76 odst. 1, 2 s.ř.s.) a podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba není důvodná.

Soud se po přezkoumání napadeného rozhodnutí ztotožňuje s právním názorem žalovaného vysloveným v jeho potvrzujícím rozhodnutí a potažmo rovněž s právním názorem vysloveným v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Smyslem soudního přezkumu není podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění, jak již setrvale rozhoduje NSS (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

K jednotlivým žalobním námitkám krajský soud uvádí následující argumentaci.

- K námitce neurčitosti a nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí z důvodu nedostatečného určení místa spáchání protiprávního jednání.

Podle § 77 odst. 1 zákona o přestupcích výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce, popřípadě rozhodnutí o upuštění od uložení sankce (§ 11 odst. 3), o započtení doby do doby zákazu činnosti (§ 14 odst. 2), o uložení ochranného opatření (§ 16), o nároku na náhradu škody (§ 70 odst. 2) a o náhradě nákladů řízení (§ 79 odst. 1).

Předně je třeba zabývat se tím, v jakém rozsahu je nutno trvat na přesnosti a určitosti místního vymezení skutku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Odpověď lze nalézt v účelu vymezení skutku. Skutek, tedy událost projevenou ve vnějším světě, která je následně kvalifikována jako protiprávní jednání (k pojmu skutek viz usnesení Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2002, sp. zn. II. ÚS 143/02), je třeba řádně, a to místně, časově a věcně, tedy popisem, vymezit, a to tak, aby nemohlo dojít k záměně skutku s jiným skutkem a aby tudíž byla dodržena zásada „*ne bis in idem*“ (ne dvakrát v téže věci). Vyjdeme-li z premisy nutnosti splnění kritérií na udržení totožnosti skutku, pak lze v konkrétních případech za zcela individuálních podmínek tolerovat nepřesnosti v dílčím vymezení skutku, které nenarušují jeho nezaměnitelnost, jak to ostatně vyplývá z judikatury trestních soudů i správních soudů v čele s NSS. Tak např. podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 1. 6. 2012, čj. 16 A 1/2011-73: „*Rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i s uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby skutek nemohl být zaměněn s jiným, a dále musí být skutek popsán tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty.*“ Podle rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 7. 2004, čj. 30 Ca 52/2002-44: „*Také výrok meritorního rozhodnutí ve věci „jiného správního deliktu“ musí obsahovat vymezení konkrétního skutku, který je důvodem uložení sankce, tak, aby nemohl být zaměněn se skutkem jiným (per analogiam § 77 zákona ČNR č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a § 120 odst. 3 trestního řádu).*“ Podle rozsudku NSS ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004-55: „*Při ukládání sankce za tzv. jiný správní delikt neodpovídá ustanovení § 47 odst. 2 správního řádu, je-li popis skutku obsažen jen v odůvodnění a nikoliv ve výroku rozhodnutí. Taková skutečnost však nezpůsobuje nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí pro nesrozumitelnost ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Soud, který takové rozhodnutí přezkoumává ve správním soudnictví, musí v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. posoudit, zda uvedené podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Tak tomu zpravidla nebude, je-li skutek, v němž je spatřován jiný správní delikt, odpovídajícím způsobem popsán v odůvodnění rozhodnutí.*“

Je tedy zřejmé, že v dané věci musel krajský soud zodpovědět otázku, zda vymezení skutku ve výroku rozhodnutí uvedením ulice Poličská, při tvrzené délce 586 m, bez bližšího místního určení může mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Dle názoru soudu je klíčové, že k záměně skutku s jiným skutkem žalobce či jiné osoby řídící totéž vozidlo ve shodném čase v téže ulici nemůže z logiky věci dojít, když skutek je zcela přesně vymezen jeho popisem a časovým údajem, přičemž žalobce sám ani netvrdil, že by se v přibližně shodném čase či v blízkém úseku obce Hlinsko dopustil sám nebo s týmh vozidlem jiná osoba jiného obdobného skutku, u něž by připadala v úvahu záměna se skutkem, v němž byl shledán projednaný dopravní přestupek. Tedy, nejsou dány žádné objektivní okolnosti, které by nasvědčovaly hypotéze o možné záměně skutku. Z uvedených okolností dospěl soud k závěru, že způsob místního vymezení skutku obsažené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které bylo potvrzeno rozhodnutím žalovaného, nemohl vést k nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Totožnost skutku byla jeho vymezením udržena, tudíž nebyla ohrožena ani vykonatelnost výroku rozhodnutí ani nezaměnitelnost skutku.

Interpretaci ustanovení § 77 zákona o přestupcích, jak ji prezentoval žalobce, soud odmítá s tím, že by se jednalo o formalistický výklad, který by *ad absurdum* vedl k vyloučení právního postihu prokázaného protiprávního jednání žalobce. Takový přístup aplikace práva již mnohokrát odmítl Ústavní soud. Např. nález Ústavního soudu sp. zn. IV.ÚS 2427/12 ze

dne 1. 2. 2013: „Ve své rozhodovací činnosti se Ústavní soud vícekrát zabýval otázkou ústavně konformního výkladu práva. Konstatoval, že neudržitelným momentem používání práva je jeho aplikace vycházející pouze z jazykového výkladu. Jazykový výklad představuje toliko prvotní přiblížení se k aplikované právní normě, je východiskem pro objasnění a ujasnění si jejího smyslu a účelu (k čemuž slouží i řada dalších postupů, jako logický a systematický výklad, výklad *e ratione legis* atd.). Mechanická aplikace abstrahující, resp. neuvědomující si, a to buď úmyslně, nebo v důsledku nevzdělanosti, smysl a účel právní normy činí z práva nástroj odcizení a absurdity [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 33/97 ze dne 17. 12. 1997 (N 163/9 SbNU 399; 30/1998 Sb.)]. Obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, nýbrž se od něj smí a musí odchýlit, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost nebo některý z principů, jež mají svůj základ v ústavně konformním právním řádu jako významovém celku; je nutno se přitom vyvarovat libovůle; rozhodnutí soudu se musí zakládat na racionální argumentaci. Povinnost soudů nalézat právo neznamena pouze vyhledávat přímé a výslovné pokyny v zákonném textu, ale též povinnost zjišťovat a formulovat, co je konkrétním právem i tam, kde jde o interpretaci abstraktních norem a ústavních zásad [srov. např. nález sp. zn. Pl. ÚS 21/96 ze dne 4. 2. 1997 (N 13/7 SbNU 87; 63/1997 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 19/98 ze dne 3. 2. 1999 (N 19/13 SbNU 131; 38/1999 Sb.), nález sp. zn. Pl. ÚS 3/06 ze dne 6. 3. 2007 (N 41/44 SbNU 517; 149/2007 Sb.), nález sp. zn. I. ÚS 50/03 ze dne 13. 6. 2006 (N 120/41 SbNU 499), nález sp. zn. IV. ÚS 611/05 ze dne 8. 2. 2006 (N 34/40 SbNU 281)]. Jinými slovy řečeno, soudy musí při své činnosti postupovat tak, aby interpretační a aplikační právní problémy řešily s maximální mírou racionality. Jestliže interpretace právní normy za použití jazykové metody výkladu vede k nerozumným výsledkům, zakládajícím neodůvodněnou nerovnost mezi subjekty, je namístě použít další výkladové metody, jako jsou metody výkladu systematického, logického, teleologického či historického, které by přiměřeně korigovaly interpretační výsledky plynoucí ze základního, nikoliv však jediného, výkladu jazykového. Mnohé případy a jejich specifické okolnosti mohou být značně komplikované a netypické; to však nevyvazuje obecné soudy z povinnosti udělat vše pro spravedlivé řešení, jakkoliv se to může jevit složité [srov. nález sp. zn. Pl. ÚS 34/09 ze dne 7. 9. 2010 (N 187/58 SbNU 647), bod 22, a nález sp. zn. II. ÚS 3168/09 ze dne 5. 8. 2010 (N 158/58 SbNU 345), bod 21].“

Soud nesdílí žalobcovo tvrzení, že se v důsledku zvoleného místního vymezení skutku ve výroku rozhodnutí nemohl efektivně hájit. Žalobce měl možnost seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, avšak zůstal v tomto ohledu nečinný. Tvrzení žalobce, že neví, kde mělo ke spáchání přestupku dojít, když byl stavěn strážníky městské policie bezprostředně po jeho spáchání, je ryze účelovým tvrzením.

- K námitce porušení práva žalobce na spravedlivý proces a práva na právní pomoc v důsledku poučení k doplnění odvolání, které neosahovalo text § 82 odst. 2 správního řádu.

Podle § 4 odst. 2 správního řádu, správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Z uvedeného je zjevné, že rozsah konkrétní poučovací povinnosti správního orgánu je tímto ustanovením obecné povahy modifikován se zřetelem na povahu úkonu a osobní poměry poučované osoby. Soud dává za pravdu žalobci v tom smyslu, že by jistě bylo v obecné rovině vhodné, aby poučení

obsahovalo výslovné poučení o tom, jaké náležitosti má odvolání obsahovat, avšak v této konkrétní věci s přihlédnutím zejména k tomu, že se jednalo o osobu opakovaně vystupující v pozici zmocněnce osob obviněných z přestupku (jak uvedl žalovaný), považuje soud udělené poučení za dostatečné a v souladu se zákonem. Je třeba rovněž zodpovědět otázku, co klíčového by žalobce v odvolání mohl doplnit, když ani v soudním řízení, v němž byl řádně zastoupen advokátem, nevedly jeho žalobní námitky k prolomení zákonnosti napadeného rozhodnutí. Z uvedeného přitom vyplývá, že ani uvedení námitek obsažených v žalobě, které by z povahy věci bylo možno uplatnit, by nevyústilo v zákonné zrušení odvoláním napadeného rozhodnutí. Na okraj pak soud doplňuje, že již z předložené plné moci, kde byl obsažen odkaz na příslušná ustanovení správního řádu, lze dovodit velmi dobrou orientaci zmocněnce v tomto základním právním předpise správního řízení. Tedy uvedenou žalobní námitku považuje soud za nedůvodnou.

- K námitce, že žalobce nebyl z přestupku řádně obviněn, čímž bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces.

Přestupkové řízení bylo proti žalobci zahájeno doručením příkazu jako prvním procesním úkonem proti účastníkovi řízení, čímž mu bylo rovněž sděleno obvinění. Tento postup je plně v souladu s ustanovením § 73 odst. 1, věta první, přestupkového zákona: *Občan je obviněným z přestupku, jakmile správní orgán učinil vůči němu první procesní úkon.* Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

- K námitce porušení práva na spravedlivý proces a práva na právní pomoc před orgány veřejné správy od počátku řízení pro absenci poučení o možnosti právního zastoupení.

Žalobce byl poučen v souladu s ustanovením § 33 správního řádu, jak je prokázáno předvoláním k ústnímu jednání na den 29. 1. 2014. Poučení o možnosti být zastoupen advokátem platná a účinná právní úprava správnímu orgánu neukládá. Uvedená žalobní námitka proto není důvodná.

- K námitce porušení práva na spravedlivý proces, když žalobce neměl k dispozici návod k obsluze měřicího zařízení, a tudíž nebyl schopen zhodnotit, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze.

Ve správním řízení bylo tzv. privilegovaným důkazem /dle rozsudku NSS ze dne 24. 4. 2008, č.j. 7 As 39/2007-66: „Z povahy věci je však zřejmé, že změření rychlosti (tedy zachycení průběhu skutkového děje) k tomu příslušnými orgány, má privilegované postavení mezi důkazními prostředky, ovšem za předpokladu získání a provedení tohoto důkazního prostředku v souladu s právními předpisy.“/, t.j. výstupem z laserového měřicího zařízení prokázáno, že měření vozidla žalobce bylo provedeno a byla naměřena rychlost vozidla 72 km/h (zohledněna možná odchylka). Bylo rovněž prokázáno, že měření bylo provedeno kalibrovaným přístrojem (ověřovací list) a proškoleným strážníkem městské policie (potvrzení o proškolení, výpověď strážníka J. K.). Tedy krajský soud neshledává žádný rozumný důvod, pro který by měl pochybovat o tom, že skutkový děj byl zcela jednoznačně prokázán. Jestliže žalobce uvedl, že zasahující strážník měl „přirozeně motiv“ považovat svůj postup při měření vozidla za správný, nerozumí soud tomu, z jaké premisy vztahující se k motivům strážníků městské policie žalobce vychází. Naopak krajský soud vychází z toho, že

strážník městské policie plnil svoje povinnosti řádně v souladu s jeho proškolením a v souladu s jeho postavením, neboť žalobce neuplatnil žádná konkrétní tvrzení, která by mohla případnost uplatnění těchto východisek zviklat. Odkazoval-li se žalobce na judikaturu, z níž vyplývá požadavek na výslech měření provádějící osoby, pak je nutno připomenout, že ve věci byl proveden důkaz svědeckou výpovědí zasahujícího strážníka J. K. K požadavkům tzv. vyvěrajícím z judikatury je vhodné v obecné rovině poznamenat, že je třeba je vždy interpretovat v kontextu v judikátu posuzovaného případu.

- K námitce zániku odpovědnosti za přestupek.

Žalované rozhodnutí bylo řádně doručeno zmocněnci žalobce na adresu jeho trvalého pobytu po té, co se žalovanému prokazatelně nepodařilo doručit na uvedenou elektronickou adresu, v níž byla použita diakritika (pokus o doručení na uvedenou elektronickou adresu je doložen ve správním spise). V takovém případě byl správný závěr žalovaného o tom, že zvolené doručování nepřispívá k urychlení správního řízení podle § 19 odst. 3 správního řádu, tudíž bylo namístež doručit zmocněnci na adresu jeho trvalého pobytu prostřednictvím pošty. Tvrdí-li žalobce, že mělo být zmocněnci sděleno na adresu trvalého pobytu, že mu tam bude doručováno, pak je nutno uvést, že v dané věci by takový postup, kdy bylo zjevné, že bude doručováno právě pouze rozhodnutí žalovaného, postrádalo význam. Mimo to bylo v zájmu zmocněnce informovat se, zda správní orgán akceptuje jeho požadavek, když na doručování na elektronickou adresu není právní nárok. Uvedená argumentace dle názoru soudu plně odůvodňuje správnost a zákonnost postupu žalovaného při doručování.

Nadto soud opakuje, že z obsahu správního spisu není vůbec zjevné, jakým podáním měl zmocněnec o doručování na uvedenou elektronickou adresu požádat. Soud rovněž nepřehlédl, že zatímco jiné listiny žalobce v žalobě identifikoval pomocí jejich data (oznámení přestupku, úřední záznam), ohledně této okolnosti pouze uvedl, že se tak stalo v průběhu správního řízení. Z úřední činnosti soudu je přitom známo, že zmocněnec P. K. zastupuje i v jiných řízeních přestupců, tedy uvedená elektronická adresa byla žalovanému jistě známa i z těchto jiných řízení, proto patrně přistoupil k pokusu o doručení, v daném řízení však dle názoru soudu nebyl vůbec důvod na ni doručovat, neboť žádost o takové doručení není obsahem správního spisu. V tomto ohledu je třeba vzpomenout zásady: „*Quod non est in actis, non est in mundo*“ („Co není ve spisech, není na světě“). Tedy již z tohoto důvodu, byť předchozí argumentace je dle názoru soudu zcela dostačující, nelze uvedenou žalobní námitku považovat za důvodnou, a tudíž nelze souhlasit s žalobcem, že došlo k zániku možnosti projednat přestupek ve smyslu § 20 odst. 1 přestupkového zákona.

Závěr:

Krajský soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Náklady řízení:

O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle zásady úspěchu ve věci podle § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce nebyl ve věci úspěšný a úspěšnému žalovanému podle obsahu soudního spisu nevznikly takové náklady, které by přesahovaly rozsah jeho obvyklé úřední činnosti.

Poučení:**Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 25. února 2015

JUDr. Petra Venclová, Ph. D. v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová